

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SA Anna Kowacz-Braun SO Barbara Baran (del.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 marca 2015 r. w Krakowie

sprawy z powództwa Ł. B.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2014 r. sygn. akt I C 920/14

p o s t a n a w i a:

- 1. zmienić punkt 2 zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że wymienioną tam kwotę 1817 zł zastąpić kwotą 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych);***
- 2. zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 330 zł (trzysta trzydzieści złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.***

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Kielcach umorzył postępowanie i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1817 zł tytułem kosztów procesu.

Uzasadniając to postanowienie sąd I instancji wskazał, że powód dochodził od strony pozwanej zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł oraz ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości, a będące skutkami wypadku, jakiemu uległ powód w dniu 1 kwietnia 2006 r. Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 r. powód cofnął pozew zrzekając się roszczenia i wnosząc o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu. Sąd I instancji jako podstawę umorzenia postępowania powołał art. 355 § 1 k.p.c. oraz art. 203 § 1 k.p.c. Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu sąd powołał art. 102 k.p.c. wskazując na trudną sytuację materialną powoda, który wraz z żoną osiąga łącznie dochód 3139 zł miesięcznie i ma na utrzymaniu troje dzieci, a także okoliczność, że powód otrzymał od pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 50.000 zł i był pouczony o możliwości wystąpienia na drogę sądową, zatem jego działanie było nakierowane na realizację słusznego interesu. Zdaniem Sądu Okręgowego dawało to podstawę do częściowego odstąpienia od obciążania powoda kosztami procesu i zasądzenia kwoty odpowiadającej tylko połowie minimalnego wynagrodzenia fachowego pełnomocnika, powiększonej o opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Zażalenie na zawarte w powyższym postanowieniu orzeczenie o kosztach procesu wniosła strona pozwana domagając się jego zmiany poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty do 3617 zł oraz zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Strona pozwana zarzuciła, że brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., a to z uwagi na naganne zachowanie powoda, który złożył powództwo oczywiście bezzasadne, przy czym korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. W szczególności strona pozwana odwołała się do podnoszonych przez nią w procesie faktów, które doprowadziły do cofnięcia powództwa, a to okoliczności, że powód uległ wypadkowi drogowemu jako pasażer własnego pojazdu, nie dopełnił obowiązku jego rejestracji ani ubezpieczenia OC, że wypadek spowodował nietrzeźwy kierowca, z którym powód spożywał alkohol przed wypadkiem. Tego rodzaju okoliczności zdarzenia wykluczają zdaniem strony pozwanej zastosowanie art. 102 k.p.c. Strona pozwana wskazała także, że wprawdzie wypłaciła powodowi przed procesem kwotę 50.000 zł, jednakże nastąpiło to przed zakończeniem likwidacji szkody, natomiast ujawnione następnie okoliczności powodują, że było to świadczenie nienależne, od początku procesu kwestionowała żądanie pozwu, zaś profesjonalny pełnomocnik, z którego pomocy korzystał powód, winien ocenić w oparciu o fakty przedstawione mu przez powoda i ustalenia postępowania likwidacyjnego szanse powodzenia jego roszczeń.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. W pierwszej kolejności dostrzec należy, że przebieg postępowania prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż cofnięcie pozwu było następstwem podniesienia przez stronę pozwaną faktów zatajonych przez powoda przy wniesieniu pozwu, a to okoliczności wyżej przytoczonych w ślad za zażaleniem. Okolicznościom tym powód nie zaprzeczył, a w reakcji na te zarzuty cofnął pozew. Już sam fakt, że powód był właścicielem pojazdu, którego kierujący spowodował wypadek, wykluczał odpowiedzialność Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z uwagi na przepis art. 106 ust. 6 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dalsze okoliczności, w których doszło do wypadku powodują zaś, że zachowanie powoda ocenić trzeba jako naganne, rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i stanowiące istotną przyczynę wypadku, w którym powód doznał obrażeń. Istotnie strona pozwana bezpodstawnie przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 50.000 zł i pouczyła go o możliwości wystąpienia na drogę sądową. W takich okolicznościach można by rozważyć zastosowanie art. 102 k.p.c., gdyby powód nie korzystał z profesjonalnej pomocy prawnej. Powód był jednak od początku zastępowany przez radcę prawnego, który, jak trafnie wskazuje strona pozwana, powinien mieć świadomość oczywistej bezcelowości występowania z pozwem. Niezależnie od okoliczności, czy wniesienie pozwu było następstwem zatajenia przez powoda faktów przed jego pełnomocnikiem, czy też braku profesjonalizmu w działaniu tegoż pełnomocnika, w zaistniałych okolicznościach nie można uznać, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o jakim mowa w art. 102 k.p.c.

Z powyższych przyczyn zastosowanie powinien znaleźć art. 98 § 1 k.p.c., co skutkuje zasądzeniem od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w pełnej wysokości stawki minimalnej przewidzianej w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, to jest w kwocie 3600 zł powiększonej o 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zatem, na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 386 § 1 k.p.c., należało zmienić zaskarżone postanowienie.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 330 zł, na którą składają się kwoty: 30 zł opłaty od zażalenia oraz 300 zł wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości ustalonej zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia.